

ЧУДЕСА КАЗАНСКЕ ИКОНЕ МАЈКЕ БОЖЈЕ

Била је зима 1941. године. Немци су се приближавали Москви. Русија се налазила на ивици катастрофе. Тих дана скоро нико није веровао у победу. Нису знали шта да раде, видели су само пропаст, свуда је била само паника, страх, очајање. Када је почео велики Отаџбински рат, патријарх антиохијски Александар Трећи обратио се посланицом хришћанима целог света за молитвену и материјалну помоћ Русији. Тада је руској земљи остао само веома мали број истинских пријатеља. Постојали су велики молитвеници и у Русији, такви као јеросхимонах Серафим Вирички. Хиљаду дана и ноћи се молио он за спасење земље и народа Русије у тим најтежим годинама, када су земљу притискали непријатељи. Али као и 1612. године Промислом Божјим ради пројављивања воље Божје и одређења судбине народа и земље Русије био је изабран пријатељ и молитвеник за њу из братске Цркве - митрополит Ливанских гора Илија (Антиохијска патријаршија). Он је знао шта значи Русија за свет; знао је и зато се увек молио за спасење руске земље, за просветљење народа. После апела Александра Трећег, митрополит Илија је почео ватрено и свим срцем да се моли за спасење Русије од пропасти, од непријатељске најезде. Одлучио је да се затвори и да моли Мајку Божју да му открије чиме се може помоћи

Русији. Он се спустио у камено подземље, куда није допирао ниједан звук са земље, где није било ничега осим иконе Мајке Божје. Владика се тамо затворио, није јео, није пио, није спавао, већ се само клечећи молио пред иконом Мајке Божје испред које је горело кандило. Сваког јутра владици су доносили извештај са ратишта о броју убијених и о томе докле је дошао

непријатељ. Након три дана бдења јавила му се у огњеном стубу Сама Мајка Божја и објавила да је изабран он, истински молитвеник и пријатељ Русије, да би пренео заповест Божју за земљу и руски народ. Ако све што је било заповеђено не буде испуњено, Русија ће пропасти. "У целој земљи морају бити отворене цркве, манастири, духовне академије и

богословије. Свештеници морају бити враћени са фронта и из затвора, треба да почну да служе. Сада се припремају да предају Лењинград; он се не сме предати. Нека изнесу", рекла је Она, "чудотворну икону Казанске Мајке Божје и нека је пронесу у литији око града, тада ниједан непријатељ неће ступити на његову свету земљу. То је изабрани град. Испред Казанске иконе треба одслужити молебан у Москви; затим она треба да буде у Стаљинграду, који се не сме предати непријатељу. Казанска икона треба да иде са војском до граница Русије. Кад се рат заврши, митрополит Илија треба да дође у Русију и да исприча о томе како је она била спасена". Владика се повезао са представницима Руске цркве и са совјетском владом те им пренео све што је било заповеђено. И сада се у архивама чувају писма и

телеграми која је митрополит Илија слао у Москву. Стаљин је позвао митрополита лењинградског Алексија (Симанског), месточувара патријаршијског престола митрополита Сергија Страгородског) и обећао да ће испунити све што је пренео митрополит Илија, јер више није видео никакву могућност да спасе положај. Све се догодило онако како је било и проречено. Није било снаге да се непријатељ заустави. Била је страшна глад, свакодневно су умирале хиљаде

људи. Из Владимирске саборне цркве изнели су Казанску икону Мајке Божје и обишли с њом у литији око Лењинграда - град је био спасен. Многима је и до дан данас несхватљиво како се одржао Лењинград, јер помоћи му није било: оно мало што су довозили била је само кап у мору. Ипак, град је издржао. Поново су се потврдиле речи које је светитељ Митрофан Вороњешки рекао Петру Првом о томе да је град св. апостола Петра изабрала Сама Мајка Божја и док је Њена Казанска икона у граду, и док постоје молитвеници, непријатељ не може ући у град. Ето зашто Петровграђани тако поштују Казанску икону Мајке Божје. Она је све време, од оснивања града, била његова Заштитница, као и целе Русије. Занимљиво је и то да је блокада Лењинграда била прекинута на дан празновања св. равноапостолне Нине, просветитељке Грузије. После Лењинграда Казанска икона је почела свој поход по Русији. И Москва је

такође била спасена чудом. Пораз Немаца код Москве, то истинско чудо, јављено је молитвама и заузимањем Божје Мајке. Немци су панично бежали, гоњени ужасом, путем су остављали технику и нико од немачких и руских генерала није могао да схвати зашто се то догодило. Волоколамски пут је био слободан и ништа није сметало Немцима да уђу у Москву. Затим су Казанску икону превезли у Стаљинград. Тамо се испред ње одржавала непрестана служба - молебани и помени погинулих војника. Икона је стајала усред руске војске, на

десној о бали Волге, и Немци нису могли да пређу реку какве год напоре улагали. Био је тренутак кад су браниоци града остали само на малом комаду земље уз Волгу, али Немци нису могли да их униште јер се тамо налазила Казанска икона Мајке Божје.

Славна Стаљинградска битка почекла је молебаном управо испред те иконе и тек после тога био је дат сигнал за напад. Икону су довозили на најтеже делове фронта, тамо где су биле критичне ситуације, на места где су биле припремане офанзиве. Свештенство је служило молебанае, војнике су шкропили светом водицом. Како су сви са дирнутошћу и радошћу прихватили све то! Дошло је време славне руске старине! Какви су били молитвеници на руској земљи! И Мајка Божје је њиховим молитвама терала непријатеље, уносећи ужас у њих. Приче о чудесним случајевима чуле су се и од многих бораца на ратишту, рачунајући ту и оне који нису веровали у Бога. Треба испричати о једном таквом сведочанству заузимања и помоћи Мајке Божје. Догодило се то за време напада на Кенигсберг 1944. године. Ево шта прича официр који се налазио у самом центру догађаја битке за овај град-тврђаву: "Наша војска је већ била

потпуно преморена, а Немци су још увек били јаки, губици су били огромни и тасови на ваги су се колебали, могли смо тамо да доживимо страшан пораз. Наједном видимо: дошао је командант фронта, са њим много официра, а са њима свештеници са иконом. Многи су почели да се шале: Ево довезоше попове, сад ће они да нам помогну... Али командант је брзо прекинуо све шале, наредио је свима да се построје и да скину капе. Свештеници су одслужили молебан и пошли са иконом на линију фронта. Ми смо са недоумицом гледали: куда они иду

овако? Све ће их побити! Немци су тако страшно пуцали да је то био прави ватрени зид! Али они су спокојно ишли у ватру. И наједном је пуцњава са немачке стране у једном тренутку прекинута. Тада је био дат сигнал - и наша војска је почела општи напад на Кенигсберг с копна и с мора. Догодило се нешто невероватно: хиљаде Немаца је гинуло и хиљаде њих се предавало! Како су затим сви заробљеници причали: пред сам руски напад "на небу се појавила

Мадона" (тако они називају Богородицу), Коју је видела сва немачка армија, и свима је оружје апсолутно отказало послушност - нису могли да испале ниједан метак. Онда је наша војска, пробивши жичане препреке, лако сломила отпор и заузела град који је до тада био неприступачан, а ми трпели велике губитке. За време овог јављања Немци су падали на колена и многи су схватили о чему се ради и Ко помаже Русима!". И још једна чињеница. Кијев - мајку руских градова - ослободила је руска војска 22. октобра - на дан празновања Казанске иконе Мајке Божје (по црквеном календару, или 4. новембра по новом). И то је било веома значајно за руски народ: одатле је почела Русија, ту се догодило крштење руског

народа, који је заувек изабрао хришћанство и православну веру. Сва истинска сила и сва истинска срећа руског народа је у православној вери! Двадесет хиљада храмова Руске православне цркве је било отворено у то време. Тада се молила сва Русија! Молио се чак и Јосиф Стаљин, о чему постоје сведочанства.

Из књиге "Небески Јерусалим и велики Вавилон", Београд, 1999., стр. 31-35

Пут, Истина и Живот, Бр.4-5/99, стр.43-44.